

[Arbejdsministeren.]

vejer en harmonisering af udviklingen i den erhvervsaktive og den ikke-erhvervsaktive befolknings forbrugsmuligheder, og at vi ved enhver beslutning om forøget offentlig indsats har i erindring, at den sker på bekostning af ressourcer, som ellers kunne være til rådighed for andre formål, herunder eventuelt for erhvervslivets indsats.

Man har været inde på spørgsmålet om gratisprincippet eller i højere grad end hidtil at nå frem til en tilstand, hvor der betales helt eller delvis for en række af de ydelser, det offentlige stiller til rådighed.

Hr. Poul Dam var inde på spørgsmålet i en meget tilspidset form; han sagde: ja, det kan godt være, man skal se på det, men i øjeblikket er det jo sådan, at skatterne er så store, at det, der er tilbage, slet ikke gør det muligt at tænke realistisk på, at man også skulle betale for de offentlige ydelser. Det er en udtalelse, der for mig at se godt kan være et egnet udgangspunkt for videre overvejelser om dette spørgsmål.

Man har særlig nævnt dette spørgsmål om gratisprincippet eller i hvert fald en vis normalisering af prisdannelsen i forbindelse med boligpolitikken. Der er i de senere år fremkommet en række redegørelser om boligpolitikken fra forskellige sagkyndige og upolitiske udvalg. Den perspektivredegørelse, vi drøfter i dag, lægger også så megen vægt på boligspørgsmålets betydning for den samfundsøkonomiske styring, at den har et væsentligt afsnit om dette. Den peger stærkere end de tidligere redegørelser på, at forholdene på boligmarkedet nu er ved at ændre karakter. Boligmangelen i ordets økonomiske betydning er ved at være overvundet, i hvert fald uden for hovedstadsområdet.

Fælles for de mange sagkyndige redegørelser, vi inden for det sidste halvandet års tid har fået, er, at de påpeger en række samfundsøkonomiske konsekvenser, sociale tilfældigheder som resultatet af den hidtidige boligpolitik. Det er også fælles for dem, at de anbefaler en normalisering af prisdannelsen på boligområdet og peger på, at de sociale og familiepolitiske hensyn bør kunne varetages på en måde, der ikke medfører forvridninger af prisdannelse og ressourceanvendelse inden for bolig- og byggeområdet.

Nu er det sagt flere gange her i dag — og jeg er enig i det — at embedsmænd og sagkyndige udvalg ikke skal vælge og vrage for politikerne, det skal politikerne nok selv finde frem til.

Jeg føler alligevel trang til at sige — og jeg kan vel gøre det uden at blive lynchet, eftersom der ikke er så forfærdelig mange i salen i øjeblikket — at der jo nu efterhånden fra så mange af hinanden uafhængige sagkyndiges og neutrale rådgiveres side er tilråbt politikerne advarsler over for de samfundsøkonomiske konsekvenser af boligpolitikken, at man nok nogle steder vil føle det som noget af et politisk problem, om man vedblivende kan sidde disse sagkyndige udtalelser overhørig; det tror jeg ikke man kan. Spørgsmålet om at normalisere prisdannelsen inden for boligområdet må indtage en vigtig plads i de overvejelser, der går forud for revisionen af boliglovgivningen, som udløber i 1973.

Fru Grethe Philip stillede spørgsmålet: hvad skal man nu foretage sig på grundlag af perspektivredegørelsen? Hr. Langkilde stillede mere konkret det spørgsmål, om der nu sker noget i centraladministrationen med hensyn til at styrke planlægningsfunktionen dér.

Til det sidste spørgsmål vil jeg gerne for det første sige, at selve udarbejdelsen af perspektivredegørelsen utvivlsomt har haft gavnlige virkninger i henseende til, at man i de enkelte departementer og direktorater har fået udvidet fornemmelsen af, hvilken sammenhæng man hver især sidder og arbejder inden for, og det er jo et led i planlægningen.

Dernæst kan jeg oplyse, at det embedsmandsudvalg, der for godt et halvt års tid siden blev nedsat til at overveje centraladministrationens organisation og arbejdsangang, også har spørgsmålet om en styrkelse af departementernes planlægningsfunktion blandt sine arbejdsopgaver, som forventes afsluttet inden efterårssamlingen.

Til fru Grethe Philip vil jeg gerne sige, at perspektivredegørelsen naturligvis skal følges op på mange måder. Den indgår nu i den offentlige debat — det er én ting — den vil blive drøftet i folketingets investeringsudvalg — det er også en vigtig ting — og så vil der efterhånden, regner jeg med, på en række områder ske en udmøntning og en